

PŘÍBĚH NEJÚSPĚŠNĚJŠÍHO
CHILSKÉHO TRENÉRA

FRANCISCO SAGREDO B.

PELLEGRINIHO METODA

HOST

**FRANCISCO
SAGREDO B.**

PELLEGRINIHO METODA

BRNO 2017

**PELLEG
MET**

FRANCISCO SAGREDO B.

RINIHO ODA

Copyright © 2015 Francisco Sagredo B.
Copyright © 2015 Penguin Random House Grupo Editorial, S.A.
Cover photo © Alex Livesey / Getty Images
Translation © Romana Bičíková, 2017
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2017
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-7577-149-0 (Formát PDF)
ISBN 978-80-7577-150-6 (Formát ePub)
ISBN 978-80-7577-151-3 (Formát MobiPocket)

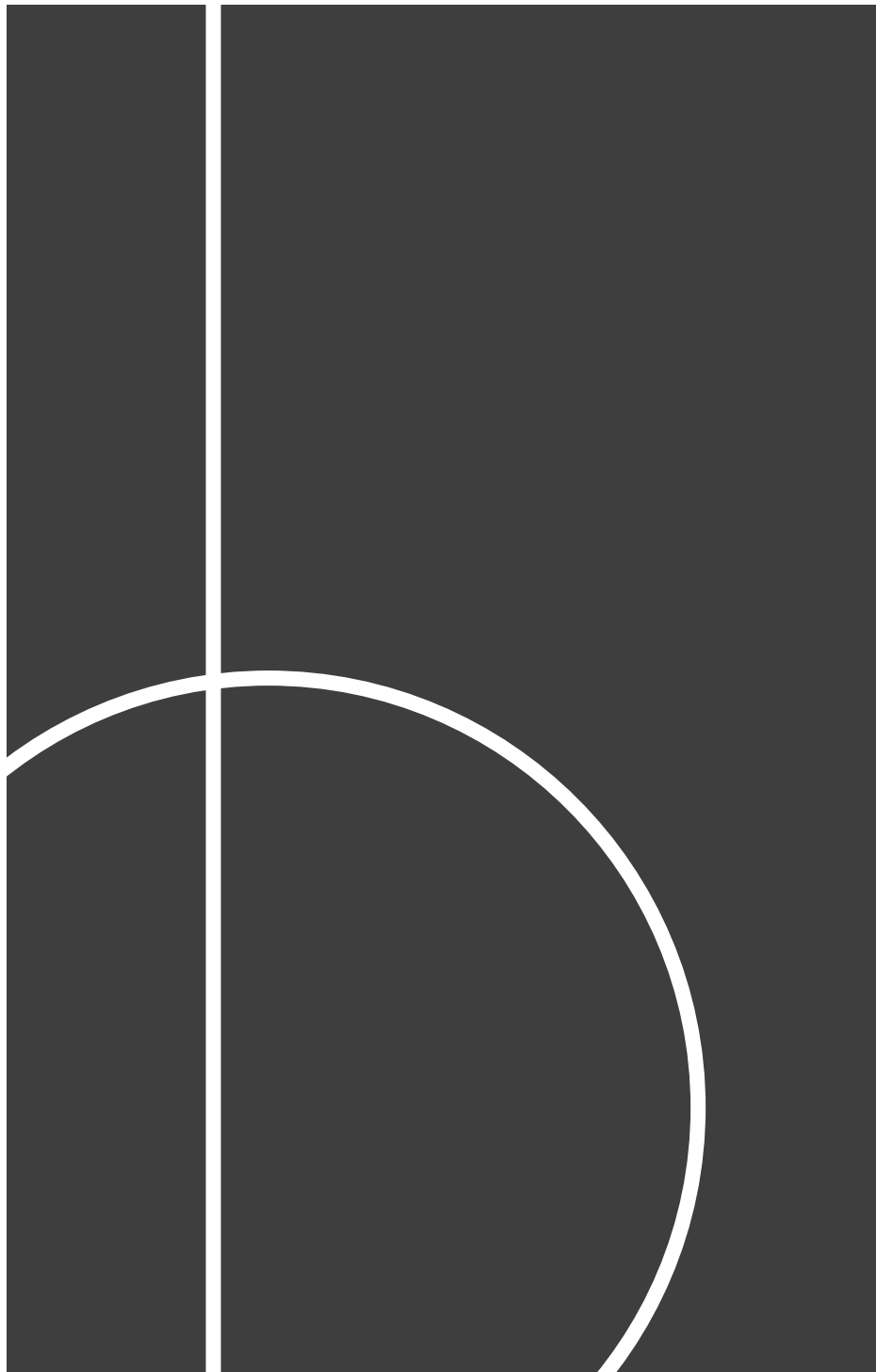
*Mému otci, který byl až do posledního dne vášnivým
fanouškem chilského sportu a sportovců*

**INTER-
GALAKTICKÁ
CESTA**

SMRTELNÝ ÚDER

Scéna v šatně klubu Universidad de Chile připomíná bdění u mrtvého: slabé světlo, hrobové ticho, zkřivené obličejy, nějaká ta slza a šepem pronášené jednosla-
bičné hovory. Je přibližně sedm večer neděle 15. led-
na 1989 a nacházíme se v šatně Estadio Nacional v Santiagu de Chile.

Tým Universidad de Chile, přezdívaný „la U“, právě vůbec poprvé ve svých dějinách sestoupil do druhé ligy.

Pro nejvěrnější fanoušky je to tragický milník.

Je to nesmazatelná skvrna na seznamu úspěchů týmu, který vedle celku Colo-Colo patří k nejvýznamnějším chilským fotbalovým klubům.

Část z téměř dvaceti tisíc fanoušků, kteří dorazili na stadion, zůstává na tribunách a s nepřítomným pohledem se snaží probudit z fotbalové noční můry, kterou způsobila remíza 2:2 s týmem Cobresal. Rozhodčím byl v tomto utkání Iván Guerrero. „Když jsem tehdy odpoledne odpískal konec utkání, nastala na stadionu zvláštní situace,“ vzpomíná. „Na jedné straně směsice chvalo-
zpěvů z kotle a na druhé straně mlčení většiny diváků, kteří tam ten den byli. Hráči la U se na sebe beze slova dívali. A ti z Cobresalu modré utěšovali, místo aby slavili remízu. Všechno to bylo dost divné.“

Jakmile se sestup stal skutečností, žádný divák, funkcionář ani novinář nebyl fotbalistům a samotnému Pellegrinimu blíž než Guerrero. Rozhodčí byl privilegovaným svědkem konce dlouhé agonie, kterou pro tým la U představovala sezona 1989, a ze svého exkluzivního

místa uprostřed hřiště pozoroval cestu, již trenér ušel od lavičky až do šatny.

„Šel se sklopenou hlavou, ale velice klidně,“ pokračuje Guerrero. „Bylo vidět, že je zarmoucený a smutný, i když celou dobu zachovával klid. Vzpomínám si, že sešel sám a v tichosti schody, které vedou tunelem do šaten. Byl sklíčený, ale vyrovnaný. Ten zápas měla la U vyhrát, promrhali několik jasných gólových šancí.“

V šatně se Pellegrini v modré teplákové soupravě a bílých teniskách opírá o stěnu poblíž jediného masážního lehátka. Za jeho zády se nachází nepopsaná prázdná tabule a právě tak asi vypadá v tu chvíli i jeho mysl, jen několik minut poté, co skončila jeho první a traumatická zkušenost v roli profesionálního trenéra. Jeho tým byl odsouzen k sestupu do druhé ligy.

„Inženýrovi“ (přezdívka, kterou mu o řadu let později dal argentinský tisk, když se v roce 2001 ujal týmu San Lorenzo) dělají společnost jeho nejbližší spolupracovníci. Nikdo nemluví.

Ale trenér se nemůže stáhnout do sebe. V šatně na něj čekají reportéři. Je to doba rozhovorů uprostřed propocených dresů a v ovzduší zvlhčeném párou ze sprch. Není úniku, a už vůbec ne v hrací den, kdy všichni chtějí vysvětlení od hlavního viníka neúspěchu.

„Odpovědnost nese vždy trenér,“ začne Pellegrini. „Je logické, že jsem hodně zklamaný, a také jsem udělal chyby,“ uznává.

Poté, co na sebe Pellegrini vezme zodpovědnost, novináři bez okolků hledají všemi očekávanou odpověď na nevyhnutelnou otázku: „Odstoupíte, Manueli?“

Pellegrini neztrácí rozvahu. S vážným výrazem velice klidně odpoví: „Ne, mám platnou smlouvu a jsem vedení klubu i nadále k dispozici.“

„Ale právě jste sestoupili do druhé ligy...“

„První tým je hlavní náplň mé práce, je nejvíc vidět, ale je tady i širší tým. Mám na starosti například také mladší hráče a letos la U dosáhla v mládežnických soutěžích velmi dobrých výsledků.“

Uprostřed zklamání vyzařujícího z šatny poražených a logické touhy novinářů po řecké tragédii Pellegrini bez mrknutí oka projevil svůj záměr udržet se ve funkci. A nejen to, prohlásil také, že „celkem vzato byl výkon týmu la U v různých etapách ligy dobrý, ale v závěru se ukázaly jasné nedostatky“.

O týden později během první valné hromady klubu po sestupu se novinář a dnes uznávaný rozhlasový komentátor Igor Ochoa zúčastnil coby reportér shromáždění fanoušků modrých. Tam mohli někteří z přítomných příznivců, stále otřesení dosud nevídaným sestupem, sledovat rozhovor Ochoy s Pellegrinim.

V rozhovoru trenér prohloubil svou analýzu špatné sezony a vyslovil názor, který bylo podle novináře v těch okamžicích obtížné pochopit. „Naprosto klidně mi vysvětlil, že sestup je pro la U součástí nevyhnutelného procesu. Řekl mi, že ačkoliv je sestup do druhé ligy bolestivý, krize klub nakonec posílí a v dlouhodobém horizontu by měla v následujících sezonách přinést ovoce,“ vzpomíná Ochoa. „Pro mě to v té chvíli byla neslýchaná analýza. Teď, po šestadvaceti letech, když jsem viděl, jak se la U dostala z krize a o pět let později skončila

jako dvojnásobný mistr, musím uznat, že se Pellegrini tolik nemýlil.“

Přestože trenérova kariéra začala naprostým fiaskem, stál si pevně za svým a snesl úder, který by pro jakéhokoliv začínajícího trenéra mohl být smrtelný.

Etihad Stadium v Manchesteru zaplněný tisíci fanoušky, kteří chtějí na místě oslavit čerstvý titul, připomíná nebesky modré mraveniště.

Oslava je v plném proudu, nikdo nechce zůstat stranou a všichni provolávají slávu hráčům Manchesteru City, kteří zrovna porazili West Ham United 2:0. Právě úspěch v posledním hracím dni zajistil týmu Citizens titul v anglické Premier League, teprve čtvrtý ve více než stodvacetileté historii klubu.

Uprostřed chaotické oslavy se novopečení fotbaloví mistři mísí s fanoušky. V den, kdy se stali nejlepšími v jedné z nejvýznamnějších lig na světě, dochází na šampaňské a objetí.

Sergio Agüero, Yaya Touré, Vincent Kompany, Joe Hart a zbytek sestavy je v euforii. Jakmile se ochrance stadionu podaří vyhnat z trávníku fanoušky, dojde na obřadné předání poháru a čestné kolečko.

Hlavní hrdinové titulu podlehnou nadšení z oslav. Málokdo si zachová vážnou tvář a nikdo neunikne vtípkům.

Manuel Pellegrini v dokonale padnoucím šedém obleku, bílé košili a nebesky modré kravatě si uprostřed zmatků zachovává chladnou hlavu.

Chilan se usmívá, objímá se se svými svěřenci. Ale je i nadále klidný, dokonce i když ho několik hráčů zvedne a začne ho vyhazovat do vzduchu, jak velí tradice.

Pellegrini má již své místo na výjimečném seznamu vedle Carla Ancelottiho a Josého Mourinha jako jeden z pouhých tří trenérů, kteří vyhráli titul během své první sezony v Premier League, a tento okamžik sdílí na hřišti se svou rodinou. Do Manchesteru přijela jeho žena Carmen Gloria Pucciová, „La Carola“, jak jí říká Pellegrini, synové Manuel, Juan Ignacio a Nicolás a dvě vnoučata, aby se zúčastnili oslav. Právě s nimi Pellegrini trochu pozapomene na své běžné chování a nepřestává se usmívat, když pózuje pro soukromější, rodinné album, v němž se střádají nesmazatelné vzpomínky, které trenérům pomáhají ospravedlnit léta odříkání daleko od domova. Jedna z těchto fotografií, na níž Pellegrini pózuje s pohárem a jedním z vnoučat v náručí, je trenérova profilová fotka v aplikaci WhatsApp.

Po skončení oslavy na hřišti přichází čas na setkání s médii. Je na vrcholu euforie. Úspěch ho pozvedá do výšin, kde by se mohl nechat unést opojením z triumfu. Ani toto vítězství jej však nestrhne k nabubřelým prohlášením, pomstychtivým větám nebo povýšeným slovům.

Pellegrini stejně jako během celé své kariéry nedává svými prohlášeními vzniknout pompézním titulům a po triumfu u vstupu do šaten říká: „Na své hráče jsem velice hrdý. Měli důvěru ve mě a herní styl, s nímž jsem přišel, a dnes můžeme oslavovat tento úspěch díky vynikajícím výkonům, které podávali během celé sezony.“

Pellegriniho hráči pokračují v oslavách, teď už za zavřenými dveřmi šaten, ale Chilani si v srdci velkolepého prostoru nedovolí nechat se unést slávou a tvrdí: „Je to velmi důležité, dnes to oslavíme a v úterý se už začneme připravovat na novou sezonu, protože tenhle klub a tito hráči si zaslouží víc.“

Mezi okamžikem, kdy Manuel Pellegrini sestoupil s týmem Universidad de Chile, a dnem, kdy slavil titul s hráči Manchesteru City v lize s největší konkurencí na světě, uplynulo pětadvacet let.

Čtvrtstoletí Inženýrových kariéry, během nějž se toho hodně stalo a také změnilo.

Ušel cestu ze sportovního pekla až do soutěžního nebe, plnou zkušeností, vítězství, porážek, obětování, uznání, pochyb a tisíců nesmazatelných vzpomínek.

Tento příběh popisuje neustálý sled výzev, krátkodobé, střednědobé i dlouhodobé cíle v závislosti na konkrétní situaci a podmínkách.

Přestože se zmíněné dny: na Estadio Nacional v Santiagu de Chile v lednu 1989 a v onu neděli v květnu 2014 v Manchesteru, mohou zdát rozdílné, mají společné to, jakým způsobem Pellegrini čelil odlišným situacím jako trenér.

Vždy zachovával stejný postoj, až to začalo novinářům lézt na nervy. Nikdy si nekomplikoval život závratí vznikající nad propastí porážky ani se mu nezatočila hlava z výšin, kam povznášejí úspěchy. Bylo to patrné z prohlášení, kterým uzavřel rozhovor s novináři tehdy večer, kdy sestoupil s týmem Universidad de Chile:

„Je pravda, že má trenérská kariéra je teprve v začátcích a že jsem hlavním viníkem historického sestupu klubu, což mě trápí, ale jsem si jistý, že mám dostatek sil, abych v této profesi pokračoval.“

Nepochybně měl pravdu.

Ale k těm silám je nutné přidat nekonečné množství faktorů, které formovaly jeho kariéru. Začal si ji vytyčovat ještě jako hráč, když zahájil dlouhé, ambiciózní a široce pojaté studium. To vše postupně vytvářelo pevné základy, na kterých Manuel Pellegrini Ripamonti postavil svůj výjimečný příběh.

PŘIJEĎ, JAK CHCEŠ

Čtvrtek 29. ledna 2015. V Anglii vládne zima, je deštivo a sněží.

To zimní ráno londýnské letiště Heathrow praská ve švech. Společně s dalšími tisíci cestujícími čekám, až budeme moci nastoupit do letadla, ale počasí nám to znemožňuje.

Na obrazovkách terminálu pro vnitrostátní navazující lety běží zprávy BBC, kde pořád dokola informují o „*several storms*“ v celé Velké Británii.

Je devět ráno, můj let o půl osmé už zrušili a nervózně čekám na obnovení letového provozu, abych mohl podniknout tříčtvrtěhodinový let s British Airways do Manchesteru. O půl druhé odpoledne musím být ve sportovním areálu Manchesteru City na své první schůzce s Manuelem Pellegrinim.

Před dvaceti třemi dny, 6. ledna, mi Amaia Díazová, asistentka sportovního vedení klubu, e-mailem oznámila, že mě chilský kouč přijme právě ve čtvrtek 29. ledna.

Schůzku jsem zařizoval měsíce, od listopadu předchozího roku. Pellegrini nepatří mezi trenéry, kteří jsou v pravidelném kontaktu s novináři, a kromě toho, že si jako trenér důsledně plní mediální povinnosti (tiskové konference, rozhovory organizované klubem a tak dále), se účastní velice málo osobních schůzek. Tentokrát mi nicméně otevřel dveře, protože věděl, že se nejedná o běžné novinářské setkání.

Vynaložil jsem hodně času na to, abych mu přiblížil svůj plán — zachytit jeho kariéru v knize. Čtvrtstoleť, které strávil jako trenér, a čtrnáct sezon, jež prožil jako profesionální hráč. Čtyřicet tři let se věnoval fotbalu na nejrůznějších místech a na různých úrovních. Od skromného stadionu La Cisterna v Santiagu de Chile s týmem Palestino až po majestátní Stadion Santiago Bernabéua na lavičce Realu Madrid. Od naprostého zklamání po sestupu týmu Universidad de Chile až po absolutní slávu mistra Premier League. Od neustálého potlesku v klubech Palestino, O'Higgins, Liga Deportiva de Quito, San Lorenzo, Villarreal, Málaga CF nebo během první sezony v City až po pochyby, které zažil v týmech Universidad Católica, River Plate, Real Madrid nebo během svého druhého roku v Manchesteru.

Tisíce okamžiků v různých zemích, kde vedl stovky fotbalistů, a desítky historek.

Příběh inženýra, jenž se rozhodl zasvětit svůj život fotbalu a který pochází ze země s nulovou tradicí

trenérů úspěšných na mezinárodní úrovni. Protože pokud jde o export trenérů, je chilský fotbal na světelné roky vzdálený tomu argentinskému, brazilskému nebo uruguayskému, plodným a trvalým kolébkám mezinárodních strategií.

Žádný chilský trenér se neprobojoval mezi elitu, kromě významné výjimky, jakou představuje Fernando Riera (právě Pellegriniho velká inspirace).

V nastalé svízelné situaci se rodí hlavní cíl tohoto projektu — zanechat konkrétní svědectví o kariéře nejúspěšnějšího trenéra v historii chilského fotbalu. Smyslem schůzky bylo představit mu tuto myšlenku. Ale nejdříve bylo třeba dostat se do Manchesteru.

Během napjatého čekání na letišti jsem si začínal být jistý, že pokud nebudu ve smluvený čas v Pellegriniho kanceláři, další příležitost nedostanu. Věděl jsem, jak je k novinářům nedůvěřivý, takže mi bylo jasné, že se mu nebude příliš líbit, když mu budu muset na první schůzce dát košem.

Začal jsem úzkostlivě uvažovat o možnosti, že se vydám na vlakové nádraží a budu cestovat po zemi, když vtom se z amplionů ozvalo, že letiště v Manchesteru se opět otevřelo a za půl hodiny bude nástup do mého letadla.

Během třiceti minut jsme se připoutali a bez problémů vzlétli a dostavil se pocit úlevy. Letíme. Inženýr mě očekává ve své pracovně, zcela jistě plný pochybností.

Pár mžiků oka, nějaké turbulence a po čtyřiceti minutách kapitán pronesl hlášení, které znělo jako rozsudek: nemůžeme přistát na letišti v Ringway, protože počasí

se zhoršilo. Vracíme se do Londýna, takže teď už schůzku opravdu nestihnu.

Po návratu na Heathrow jsem tu špatnou zprávu napsal Amaii DÍAZOVÉ:

„Nedorazím, je mi to líto. Co budeme dělat?“

„Musíš počkat, Manuel je na tréninku. Až skončí, řeknu mu, co se stalo, a uvidíme, co odpoví. Uvědom si, že pozítří hrajeme proti Chelsea, takže jsou to strašně důležité dny, a on si s tebou domluvil schůzku s velkým předstihem.“

V tu chvíli byl konec. Nedalo se vůbec nic dělat, letadla měla vzlétnout až odpoledne nebo večer. Podle předpovědi počasí měla bouře přejít krátce po čtvrté odpoledne.

Na schůzku s Pellegrinim jsem čekal měsíce, jenže počasí mi plány překazilo. V daném okamžiku všechno záleželo jen na něm.

Pellegrini je pověstný svým neúprosným přístupem k nedisciplinovanosti nebo k nesplnění povinností ze strany těch, kdo ho obklopují. Proto jsem si pomyslel, že mně, novináři, k němuž nemá žádný vztah, vyřídí, že je mu to líto, ale že on za moje potíže nemůže.

Zbytečná cesta.

Po nekonečných pětáctyřiceti minutách mi mobil oznámil trenérovu odpověď. Na obrazovce se objevila zpráva od Amaii. Stačilo zmáčknout „enter“, abych zjistil, jak příběh pokračuje.

„Francisco, Manuel říká, že se nic neděje. Ví o zavřených letištích a může se s tebou sejít zítra ve stejný čas, ve 13.30.“